

ТРОШКОВИ ПОСТУПКА-ПРИМЕНА ЧЛАНА 262. СТАВ 2. ЗКП

Када не постоји основна одлука о трошковима поступка у смислу члана 262. став 1. ЗКП, захтев браниоца окривљеног за накнаду трошкова поступка не може бити одбачен као неблаговремен на основу члана 262. став 2. ЗКП, јер се рок од једне године рачуна од дана правноснажности основне одлуке којом је одлучено ко сноси трошкове поступка.

Из образложења:

„Правноснажним решењем Вишег суда обустављен је кривични поступак против окривљених због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, поводом оптужног предлога оштећеног као супсидијарног тужиоца, а из разлога наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења. Након тога, одлучујући о захтевима за накнаду трошкова бранилаца окривљених, побијаним првостепеним решењем Основног суда исти су на основу члана 262. став 2. ЗКП одбачени као неблаговремени, јер су поднети по истеку рока од годину дана предвиђеног чланом 262. став 2. ЗКП. Жалбе изјављене против наведеног решења су одбијене побијаним другостепеним решењем Основног суда.

Против наведених правноснажних решења Основног суда захтеве за заштиту законитости су поднели браниоци окривљених због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП.

По налажењу Врховног касационог суда, како је предметни кривични поступак који се водио против окривљених правноснажно окончан доношењем решења којим је поступак према окривљенима обустављен због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, којом приликом није донето основно решење о трошковима, односно није одлучено да ли трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда или не, побијаним првостепеним решењем, које је потврђено другостепеним решењем, нису могли бити одбачени као неблаговремени захтеви бранилаца окривљених за накнаду трошкова на основу члана 262. став 2. ЗКП из разлога што је протекла једна година од дана правноснажности решења о обустави кривичног поступка, будући да о трошковима поступка у смислу члана 262. став 1. ЗКП није одлучено решењем којим је обустављен кривични поступак.

Дакле, по оцени овог суда, у конкретном случају, а како није постојала одлука о трошковима предметног поступка у смислу члана 262. став 1. ЗКП, која би с обзиром на то да је предметни поступак окончан обуставом кривичног поступка требало да се донесе применом члана 265. став 1. ЗКП, то захтеви бранилаца окривљених за накнаду трошкова предметног поступка нису могли бити одбачени као неблаговремени на основу члана 262. став 2. ЗКП, јер би се рок од једне године могао рачунати само од дана правноснажности основног решења којим је било одлучено ко сноси трошкове поступка, а у случају да је то решење донето.

По оцени Врховног касационог суда, побијана решења су донета уз повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, јер је побијаним решењима, а приликом одлучивања о захтевима за накнаду трошкова кривичног поступка бранилаца окривљених, суд повредио законске одредбе, односно неправилно је применио члан 262. став 2. ЗКП, због чега су побијана решења морала бити укинута и предмет враћен Основном суду на поновно одлучивање у првостепеном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде“.

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Кзз 525/2015 од 18.06.2015. године)

(Усвојена на седници Кривичног одељења Врховног касационог суда одржаној 28.12.2015. године, верификована на седници Кривичног одељења одржаној 29.02.2016. године).